

РЕШЕНИЕ

№ 835

гр. София, 09.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **8042** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Шу М. К., гражданин на Китайска народна република, [дата на раждане] , притежаващ паспорт тип Р № СНН Н21061438, издаден на 27.07.2022 г. от Специален административен район Х., валиден до 27.07.2032 г., чрез адвокат П. П. от САК, адрес за съдебна кореспонденция: [населено място], район Л., [улица], етаж 3, офис 4, срещу Отказ за издаване на виза от 17.07.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Л., Великобритания.

В жалбата е посочено, че отказът е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Присъствието на жалбоподателя на територията на Република България е от особена важност с оглед една от основните цели на представителството – да създаде връзки с местни фирми, които биха могли в бъдеще да станат клиенти на търговското дружество. По така подаденото заявление е постановен отказ, препис от който е приложен към жалбата до съда. Отказът е постановен от завеждащия консулската служба при Посолството на Република България в [населено място]. Връчен е на жалбоподателя на дата 17.07.2024 г. лично срещу подпис. В жалбата са изложени аргументи относно засягане на основни права и свободи на Шу М. К., които са гарантирани в чл. 11 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно правото на сдружаване. Изразява се несъгласие с мотивите на административния орган, а именно: „заявителят е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. Посочен е бланкетно текстът на чл. 10,

ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Не е посочена ясно алтернативата, която принципно се съдържа в хипотезата на правната норма. Обжалваният отказ не отговаря на изискванията за форма, така както са установени в чл. 59 от АПК. Нарушени са разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК. Към заявлението са били представени всички необходими документи, включително такива, относно това, че „К. Д. К.“ Л. има правен статут на търговско представителство и е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско – промишлена палата.

Ответникът – редовно призован, не изпраща представител за участие в съдебното производство. На 16.12.2024 г. е депозирана писмена защита от И. А. главен специалист (магистър по право) в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“. В защитата е посочено, че административният орган е длъжен да се съобрази със становището на ДАНС и дирекция „Миграция“ – МВР. Това е посочено в чл. 30 от НУРИВОВР.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща прокурор за участие в съдебното производство.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и събраните по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Шу М. К., гражданин на Китайска народна република, е подал заявление за издаване на виза, с правно основание чл. 24и, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Посочена е продължителност на искания период – 12 месеца. Основна цел на пребиваването – бизнес. Апликантът е посочил, че е търговец. Очаквана дата на влизане в България – 03.06.2024 г. Дата на напускане на страната – 03.06.2025 г.

Към заявлението е приложен Сертификат № 608 от дата 20.02.2024 г. Видно от този сертификат, търговско представителство с наименование „К. Д. К.“ Л. (KJ Capital Limited ltd) със седалище в Китайска народна република, е вписано в Единния търговски регистър на БТПП под № [ЕГН] с решение от дата 13.02.2024 г. Представител по право в България: Шу М. К., гражданин на Китайска народна република. Приложен е и Сертификат № 1563 от дата 07.05.2024 г. от БТПП. Като доказателство към заявлението по административната преписка е представена декларация от С. В. Г., в която тя декларира, че е съгласна чуждият гражданин Чин К. Ц., гражданин на НР Китай, да бъде адресно регистрирано по постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11а (единадесет, буква „а“). Декларацията се отнася до лице, което не е било страна в административното производство, респ. не е страна в съдебното.

Като доказателство в хода на съдебното производство е приобщено писмо от МВР – Областна дирекция на МВР П., Сектор „Миграция“. В него е отразена проверка по съгласувателна процедура с № 598 / 03.06.2024 г. В писмото е посочено, че на 07.06.2024 г., съвместно екип от мл. експерт Г. В. и мл. инспектор Х. А. Б., са извършили проверка на адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11А. В докладната записка е посочено, че на практика адекватна проверка не е извършена, доколкото са отразени некоректни и неточни данни на лицето домакин. След разговор с живущи в съседство на посочения адрес, граждани са споделили, че не познават собственика на имота и не им е известно жилището да се отдава под наем. Всъщност невъзможността за проверка се дължи на това, че приложената декларация се отнася до друго лице - Чин К. Ц., а не до жалбоподателя. Именно по отношение на другото лице е посочен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11а. Независимо от това, че на практика не

е извършена проверка на действителния адрес на Шу М. К., в докладната записка е предложено да не се издава виза вид „D“ на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство като свидетел е разпитана С. В. Г., 37 годишна, български гражданин, неосъждана, без дела и родство със страните. Същата заявява, че познава Шу М. К.. Той живее в един от нейните апартаменти от почти година. Апартаментът се намира в [населено място], на [улица], вход В, етаж трети, апартамент 12. Този апартамент е собственост на свидетелката. С Шу М. К. имат сключен и действащ договор за наем. С него са подписали договор и той ѝ поискал разписка за наема. Тя не е могла да му даде такава разписка, тъй като плащанията на наема се правят по банков път. Във връзка с това тя е приложила извлечения от банковата си сметка. Наемателят ѝ редовно си плаща наема. Почти сигурна е, че не са я търсили във връзка с Шу М. К., за да дава някакви сведения. Тя не живее на адреса, където е апартаментът под наем. Живее в [населено място], на [улица], етаж 11, апартамент 52. Към момента договорът за наем, който е сключен, е валиден и Шу М. К. си плаща наема, дори последният наем е платен ден преди срока за това. Дори да са я търсили на адреса на апартамента, който дава под наем, то съседният апартамент - апартамент № 8, също е собственост на С. В. Г. и тя го е отдала под наем. Момичето, което живее там, работи хоум офис и постоянно си е у дома. Ако бяха търсили Г. там, тя със сигурност щеше да потвърди, че апартаментът е нейна собственост.

Като доказателства са изискани и приобщени - постъпило на 05.09.2024 г. на електронния адрес на съда писмо от Дирекция „Миграция“, към което са приложени копие на становище на ОД МВР – П., сектор „Миграция“ с рег.№ 5386р-3435 от 11.06.2024 г. и докладна записка рег.№ 5386р-3363/08.06.2024 г. Физически писмото и неговите приложения са постъпили в Административен съд - София-град на 10.09.2024 г.

Прието е като доказателство и постъпило на 25.09.2024 г. на електронния адрес на съда писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“, с което уведомяват съда, че съгласувателната процедура е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място]. Физически писмото е постъпило в Административен съд - София-град на 27.09.2024 г. Към писмото е приложено копие на писмо рег. № Пд-31-4256/03.07.2024 г. на Териториална дирекция „Национална сигурност“ – П.. В писмото е посочено, че е установено, че данните на домакина на посочения адрес във визата на китайския гражданин – [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11, са неточни. Живеещите на посочения адрес не познават домакина и не им е известно апартаментът да се дава под наем. Седалището на фирмата е с адрес в [населено място].

Издаден е Отказ за издаване на виза от 17.07.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Л., Великобритания. Като основен мотив е посочено, че е налице хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ - Шу М. К. е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В допълнителни забележки е посочено: допълнителна проверка сочи, че на посочения адрес не познават домакина и няма потвърдена информация за това, че жилището се отдава под наем. Седалището на фирмата е с адрес в С.. Представена е невярна информация с цел да се изпълнят изискванията на закона с цел получаване на виза. Писмо № ПД – 31 – 4256 / 03.07.2024 г.

Недоволен от така постановеният отказ, жалбоподателят Шу М. К. го оспорва пред състав на АССГ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Отказът е връчен на дата 17.07.2024 г. Жалбата е подадена до АССГ на дата 31.07.2024 г. в 14 – дневния преклузивен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 (за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В жалбата се излагат аргументи, че с оспорения акт е нарушен чл. 11 от Европейската конвенция за защита правата на човека, озаглавен „Свобода на събранията и сдружаването“.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата и чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на Министерството на външните работи, във връзка с чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР. Това е посочено в Заповед № 95 – 00 – 254 от 3.10.2011 г. на Министъра на външните работи. Представена е по делото Заповед № 95 – 00 – 209 / 29.03.2024 г. на Министъра на външните работи. Приложена е и Заповед № АВ – 02 – 13 от 12.04.2024 г. на временно управляващ Посолството на република България в Л.. Видно от тази заповед Н. З., първи секретар, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР, е определен за консулско длъжностно лице.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган.

Съгласно материалноправната разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ и са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на

документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Съгласно разпоредбата на чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

Жалбоподателят е подал заявление за виза „D“ на 29.04.2024 г. в Посолството на Република България в Л. Видно от посоченото в представеното по делото съпроводително писмо на ответника, подаденото заявление се намира извън територията на България. Разглеждането на заявлението се извършва по електронен път в Националната визова информационна система. Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЧРБ апликантът трябва да представи към заявлението и документите, които обосновават наличието на предпоставките по ал. 1 на същия член. Посоченото означава, че цялата административна преписка е формирана от документи, които се предоставят от апликанта. Единственият документ, който е издаден и подписан от административния орган, е отказът за издаване на виза, който е двузичен.

Към заявлението Шу М. К. е приложил различни документи. Един от тези документи е декларация от С. В. Г., в която тя декларира, че е съгласна чуждият гражданин Чин К. Ц., гражданин на НР Китай, да бъде адресно регистрирано по постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11а (единадесет, буква „а“). Декларацията се отнася до лице, което не е било страна в административното производство, респ. не е страна в съдебното. В декларацията е посочен адрес: [населено място], район „С.“, [улица] (осем), етаж 5 (пети), апартамент № 11А (единадесет, буква „а“) Действително тази декларация не се отнася за апликанта Шу М. К. и вероятно е подадена от него по погрешка. Към подадените от него документи обаче има и други, в които е отразен действителният адрес. Такъв е договорът за наем между Шу М. К. и С. В. Г.. Договорът е от дата 26.03.2024 г. В него е посочено, че наемодателят предоставя на наемателя за временно възмездно ползване жилище на адрес: [населено място], район „Западен“ [улица], вход В, етаж 3, апартамент 12. Заедно с това към заявлението са подадени и други документи – медицинска застраховка, извлечение от банкови сметки и т. н.

Всичко посочено дотук води до извод, че административният орган е нарушил разпоредбата на чл. 35 от АПК, който гласи, че индивидуалният административен акт се издава, след като изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Обстоятелството, че е приложена декларация за друго лице и друг адрес, е трябвало да бъде съпоставена и сравнена с другите доказателства, приложени към заявлението. Ако тази информация беше съпоставена с договора за наем, вероятно органът би стигнал до друго решение на въпроса по същество.

В резултат от това актът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 АПК.

Установените от ОД на МВР П. факти по отношение на това на кой адрес в България е осигурено жилище за жалбоподателя не са достатъчни да обосноват извод за това, че Шу М. К. е предоставил неверни данни. Видно от приложения договор за наем, адресът на осигуреното жилище е [населено място], район „Западен“ [улица], вход В, етаж 3, апартамент 12. Вероятно декларацията, която е изготвена за другия адрес (гр. П., район „С.“, [улица] (осем), етаж 5 (пети), апартамент № 11А (единадесет, буква „а“), е била изпратена от С. В. Г. на жалбоподателя. Този пропуск обаче е бил лесно установим от органа.

В мотивите за отказа е посочено писмо № ПД – 31 – 4256 / 03.07.2024 г. На практика това е писмото, изготвено от териториалната структура на ДАНС – териториална дирекция на „Национална сигурност“ – П.. В писмото е посочено, че данните на домакина на посочения адрес във визата на китайския гражданин – [населено място], [улица], ет. 5, ап. 11, са неточни. Живеещите на посочения адрес не познават домакина и не им е известно апартаментът да се дава под наем. Седалището на фирмата е с адрес в [населено място]. Всъщност са възпроизведени фактите, установени от служителите на ОДМВР – П.. Териториална дирекция на „Национална сигурност“ – П. не е извършвала собствена проверка. Вече беше посочено, че този адрес е бил подаден погрешно. Не е ясно в каква връзка органите на ДАНС в П. отбелязват, че седалището на търговското представителство е в С.. Това само по себе си не е незаконосъобразно, в каквато насока са аргументите на адв. П..

В нарушение на задълженията си по чл. 7, ал. 1 и ал. 3, чл. 9, ал. 1 и ал. 2 АПК служебно да прояви активност по събиране на всички необходими доказателства, относими към изясняване на действителните факти по случая, административният орган е основал изводите си само на част от релевантните обстоятелства.

Като не са съобразени представените доказателства относно това на кой адрес в България е осигурено жилище за жалбоподателя Шу М. К., отказът е постановен без да са изяснени действителните факти и обстоятелства от значение за случая.

От своя страна, допуснатите процесуални нарушения по изясняване на обективната истина и събиране на всички релевантни доказателства, са довели до неправилно приложение на материалния закон.

По отношение на разноските

По изложените съображения оспореният Отказ за издаване на виза от 17.07.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Л., Великобритания трябва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл. 172, ал. 2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателят трябва да се присъдят сторените разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 45 – ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Шу М. К., гражданин на Китайска народна република, [дата на раждане] , Отказ за издаване на виза от 17.07.2024 г., издаден от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в Л., Великобритания.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по

заявлението на Шу М. К., гражданин на Китайска народна република за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), при съобразяване с указанията по тълкуване на закона, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, да заплати на Шу М. К., гражданин на Китайска народна република [дата на раждане] , притежаващ паспорт тип Р № CHN H21061438, издаден на 27.07.2022 г. от Специален административен район Х., валиден до 27.07.2032 г., разноси по делото в размер на 510 лв.